

Ordføreren: Det er vist nok, at der efter Udvalgets Anskuelse ikke er synderlig Forskjel mellem det tidligere brugte Udtryk og det, der er brugt i Endringsforslaget; men Meningen af det Udtryk, der er brugt i selve det første Forslag, er netop den, som nu er tydeligere udtrykt i det Endringsforslag, der her er gjort. Forsaavidt den ærede Landstingsmand, der sidder foran mig (Bessely), har bemærket, at der i et andet Tilfælde, nemlig hvor der staaer, at der „paasees taget til Indtægt“ en vis Sum, er brugt et lignende Udtryk, da har han selv antydet, at det er en Bemærkning, som sigtede nærmest til Statsrevisorerne. Det vil jo først, naar man ved det næste Regnskab seer, om det virkelig er taget til Indtægt eller ikke, kunne tages under Overveielse, hvad der videre skal foretages i denne Henseende.

Bessely: Jeg skulde blot tillade mig at bemærke, at Hovedhensigten med de Bemærkninger, jeg før fremsatte, var at gøre opmærksom paa, at der vistnok var nogen Tvivl om de Meninger, som vare blevne fremsatte ved denne Sags første Behandling om den Stilling, som Rigsdagen indtog ligeoverfor Ministeriet. Det forekommer mig, at det i Grunden er blevet indrømmet, idet det, som den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ), saaledes som jeg opfattede hans sidste Uttringer, har fremsat, snarere maa ansees for at komme i Modstrid med det, som fra Ministeriets Side under Sagens første Behandling blev fremsat, end det, jeg har tilladt mig at ytre.

Da Ingen videre begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget:

Under Nr. 9. Indtagter af Statsactiverne.
ad Nr. 6. Efter Ordet „Fideicommiss-
capital“ og foran Ordet „optages“ tilføjes
Ordet „hør“.

vedtoges med 30 Stemmer imod 1.

Derefter fattes Sagen i sin Heelhed under Forhandling.

Andræ: Ja, det er ikke for at komme tilbage til Omtalelsen af de formelle Mangler, hvorpaa jeg ved en tidligere Leilighed har henledet Opmærksomheden; det er heller ikke for særligt at omtale de to Indstillinger, som jeg for mit Vedkommende misbilliger — jeg har med Hensyn til disse udtalt mig saa bestemt og saa tydeligt ved den sidste Behandling, at jeg ikke finder mig foranlediget til dertil at sige Noget —; men det er for at kunne, inden Sagen endelig afflutes, faae Leilighed til endnu at sige en Slutningsbemærkning til de foregaaende, hvortil der dog forekommer mig nu at kunne være Anledning; det er derfor, jeg nu tager Ordet. Det vil jo nemlig sees, naar man kaster et Blik tilbage paa de forskellige af Tinget vedtagne Beslutninger, at disse angaae visse tildeels endog saa meget detaljerede Puncter i Regnskabet, hvorimod der aldeles Intet er besluttet med Hensyn til Regnskabet i dets Heelhed, med Hensyn til den overveieende Deel af Regnskabet. Nu kan det vel ikke betvivles, at den underforstaaede Mening maa være, at Rigsdagen iøvrigt erkjender Regnskabet for at være rigtigt; men jeg anseer det dog for at være det Rigtigste, at en saadan almindelig Udtalelse ogsaa virkelig fandt Sted; med andre Ord: jeg mener, at der savnes Noget, forsaavidt der ikke endnu, foruden de forskellige specielle Puncter, er gjort en almindelig Indstilling, der vel kunde have den Form, at Rigsdagen iøvrigt anerkjender Rigtigheden af det afslagne Regnskab. Jeg veed ikke, om der skulde være Noget imod at bruge det sædvanlige Udtryk: Decharge; i ethvert Tilfælde behøvede dette Ord slet ikke at forekomme i en sliq Indstilling, men Meningen maatte dog vel stedse udtales, at Regnskabet for alt Dvrigt var anerkjendt at være rigtigt. Jeg har imidlertid ligesaa lidt med Hensyn til dette Punct som med Hensyn til saa mangfoldige andre troet det rigtigt at stille noget Endringsforslag, idet jeg fra mit Standpunct aldeles ikke tillægger det Formelle ved denne Sags Behandling for Dieblirket nogen som helst Vægt.

Ordføreren: Udvalget har ikke fundet sig opfordret til at fremkomme med nogen saa-